

D o d a t e k:

Prof. R a u s c h e r napsal do Právneho obzoru 1936, str. 52 sl. »Odpověď prof. Hobzovi«, v níž hledí omluviti svou famosní kritiku Saturníkova spisu a zlehčiti můj posudek. Nepodařilo se mu to. Svým zájmovým útokem na knihu Saturníkovu se v mých očích vědecky definitivně vyřídil.

Poznámky prof. Jiřího Hoetzla.

Udělal jsem zkušenosti, že z neloyální polemiky není věcného užitku. Veřejně jsem hájil mnohé these, ale nikdy jsem neprozrazoval interních věcí. O možnosti toho mne poučily Sommrovy brožury, které daly na pospas veřejné lačnosti interna naší právnické fakulty. V žádném sboru profesorském není harmonie o v š e c h věcech fakultních. Takové věci je nejlépe vyřizovati ve sboru samém.

Pokud jde o případ Rauschrův, jsem toho názoru, že nelze připustiti, aby mladší lidé, získavši i konjunkturálně rychlý vzestup k ordinariátu, trčeli na naší fakultě před právníky (nikoli horšími jich), kteří neměli této konjunkturální výhody. Pro mne také padalo na váhu, že takové děti konjunktury jsou přece jenom povinny, aby neopouštěly tak s lehkým srdcem fakultu, kde jim štěstí tolik přálo.

Ve své brožuře »Doslov k aféře Saturníkově« věnoval Sommer svou laskavou pozornost i mně. Nebudu na všecko reagovati, tak na př. na tváření se Sommrovo, jako by v případě Rauschrově šlo o refus Kaprasovo, nikoli Sommrovo. Mně přece nebude Sommer namlouvati, že nestál celým svým vlivem a energií za Rauschrem.

Obmezím se jen na některé věci. Sommer píše na str. 6 pozn. 3: »Za to s potěšením kvituji, že prof. Hoetzel nyní u t í k á (podtrhuji já) od autorství článku »Útoky na právnickou fakultu Karlovy university a na autonomii vysokých škol« (Právník 74, 427 nn), k němuž se krátce před vyjitím mé brožury »Strach z diskuse« přihlásil.«

Nemohu než Sommrovi zkaziti jeho radost. Vylíčení, které on podává, je naprosto nesprávné.

o Saturníkovi, jakož i překlad posudku prof. F. Taranovského. Necht' si soudný čtenář učiní závěr sám.

Prof. Dr. Jiří Hoetzel.

D o d a t e k.

I.

Sommrův posudek o Saturníkovi (Lidové Noviny 3. listopadu 1934). **Theodor Saturník, O právu soukromém u Slovanů v dobách starších.** Kniha, vyšlá jako součást Niederlových Slovanských starožitností (oddíl kulturní, dílu II., sv. 2.) nákladem České akademie věd a umění v Praze 1934, náleží do kategorie spisů, po nichž sáhne rád nejen právník, neobírající se zrovna ex professo právní historií, ale i laik. Právě proto chci zde na knihu upozorniti, a to, abych tyto vrstvy od víry ve výsledky v knize podávané co nejdůrazněji v a r o v a l. Odborníkovi prozradí se slabiny knihy již její vnější fakturou. Nedbalá dokumentace literární a povrchní čtení pramenů i literatury, vysvětlitelné u staršího zkušeného autora jen těžko omluvitelným spěchem, s nímž knihu vydal, jsou tím nápadnější, že se týkají i domácích pramenů a domácí literatury, lehce přístupné. Citování z druhé ruky, nekritický výběr vydání pramenů, metodická neujasněnost a ne dost upřímný poměr k předloze Kadlcově, již doznane vzal autor za základ, aniž by to však náležitě v knize samé vyznačil, zaráží. U odchovance Kadlcovy školy zamrzí také netečnost k problematice právní historie jak slovanské, tak obecné, tím spíše, když se týká i otázek, kde Kadlcovy práce ukazovaly jasný směr cesty. Než u těchto věcí netřeba se děle zdržovat. Po všech těchto stránkách byl nyní spis Saturníkův podroben pečlivému rozboru bratislavského prof. R. R a u s c h r a (Několik úvah o programu a cílech slovanských právních dějin, v Bratislavě 1934, stran 55), když byl již dříve brněnský prof. Č á d a v posledním čísle Českého časopisu historického knihu Saturníkovu kriticky odmítl. Zde jde o něco jiného: upozornit širší veřejnost, že obraz, který Saturník podává o dějinách soukromého práva u Slovanů a zejména také u našich předků, je zcela zkreslený a že neodpovídá stavu dnešního badání. Jsou to místy skutečné naivnosti, které se tu předkládají v rouše vědeckého díla, ale zkušenost učí, že pod vlajkou právní historie právě takové partie badatelské činnosti naleznou nejspíš přístup do nejširších vrstev, ba i do čítanek, sdílejíce tak osud nejedné kuriosní vědecké teorie, nad níž kdysi Ihering ve své známé kousavosti velmi litoval, že autor nejel do Karlových Varů,